

Peipa. Se viis Rannapura ärra omma hirmisa pessaesse, mis Ingri- eht Ingermanni maal lõrge mäe al kolju sees olli.

Kümmne tonna aastad alles önnetu lopsoole seal — oh se olli üks jäik ja hirmus paik! — agga kui paljo temma fa piddi singumia, ja kui farm se wanna nöid temma vasta fa olli: Rannapura lossus siiski ennam ja ennam, senni kui neitsi healisselts sai. Ei maa peal ni ilusad neitsid pölnud nähtud, kui temma olli. Õtsego foit warra hommiku maddalas taeva piirdes punuetab, ja selget ilma fulutab: nenda paistis Rannapura lahke näggo, täis hingelikku rahho, ja temma silmist wöis nähha, et ta süddaa mitte öelusse köides olund. Karlus tradis kül, kus temma tüttar wängis seis, sedda olli temmale üks hea waimi fulutand; agga et temma kül väggew olli, ei wöind ta jöud ommeti Peipa ja öeluste kawwalusse ja wae vasta middagi. Sellepärast ei wöinud temma fa mitte lota, et ta tütrele omma häddä orrust peaseks. Need walged jummalaad hallastasid ennast wiimaks Rannapura ja temma wannematte ülle, fest kunningas olli neid ördaste passunud ja neile sured annid annud. Agga nemmadki ei julgend mitte suja väggewa Peipa kallale ümima, vaid läksid kawvalaste ümberlaudo temmagaga föddima. Nemmad läksitasid sallaja ühhhe tuikessega, kes nende tenistuses olli, Rannapurale ühhhe hõbbe

lammi, ühhhe arja, ühhhe suure öuna ja ühhhe lummiwalge wodi linna, ja läksid temmale öelda: hoia need nelli asja, mis walged jummalaad sulle lättitand, ja pöggene ni pea, kui sa ialdes wöid, ommaast wangi koast. Kui Peipa sind tagga aials, siis wisla, Peiruni ja walgid jummalaad appi hüdes, esmalt se fanni omnia sellja tahha, ja pärast, kui se mitte ei aita, se arri. Peaks ta fest mitte holima, ja siisti siuno kauruse tifluma, wisla siis se öün, ja wiimaks se wodi linna ennesse sellja tahha. Panne holega tähhesele se järg, et sa mitte ei efsi wissates. Rannapura töötas tuikessele, kes temmale sedda sõnumuid töi, teik meles piddada, mis temmale olli kästud, tänas walgid jummalaad ja satis tuikesse minnemo.

Kui nüüd Peipa eesmäessel teisipäeval pärast kuu lomist süddaa ösel kassiti wanna fullund ahjo sua selga istus, nenda kuida nöiad Ingri- ja Gestimaal igga aasta, folmandamal, luendamal, ühhelksamal ja kahheteistkünnemal kuu lomisse aed sedda teggid, ja nenda ratsuti Etsagora mäe peale föritis, pugges Rannapura enne foito omma hanast wälja, need nelli asja, mis temmale ollid läksitud, körvalisest nurgast kasa wöottes. Temma läks, ni rutto, kui ta futis, otsekohhe eddas, issa lossi pole. Kest löunat olli hea teekond läidud. Nüüd watas Rannapura taggasi, ja näggi ehmatades, et temma wangi koia perre naene, se wanna hir-